

PODKOMISJA SEJMOWA ZAKOŃCZYŁA PRACĘ NAD PGiK

Sejmowa podkomisja nadzwyczajna ds. rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy Prawo geodezyjne i kartograficzne oraz ustawy o księgach wieczystych zakończyła wreszcie pracę, przyjmując 27 kwietnia sprawozdanie. W marcu podkomisja miała dłuższą przerwę w pracy i zebrała się dopiero 18 kwietnia – po otrzymaniu autopoprawy rządu dotyczącej ochrony danych osobowych

FOT. JERZY PRZYWARA

(zasugerowanej przez GIODO Ewę Kuleszę). Wtedy też posłowie Jacek Falfus (PiS) i Tomasz Tomczykiewicz (PO) natychmiast podjęli kolejną próbę zablokowania

pracy podkomisji, powołując się na niedotrzymanie regulaminu prac Sejmu. Posiedzenie przerwano, ale nieporozumienie szybko wyjaśniono i już 19 kwietnia odbyło się pierwsze z kolejnych spotkań. Wspólne posiedzenie Komisji Infrastruktury oraz Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej, na którym zostanie rozpatrzone sprawozdanie podkomisji, zaplanowano na 5 maja. KPK

PRAWDZIWA GEODEZJA

Przemieszczenia, analizy, integracja, modelowanie, deformacja, osnowa, monitorowanie,

FOT. PAULINA JAKUBICKA

estymacja, sieć kontrolna, kalibracja, macierz niezawodności – to tylko część pojęć, które zdominowały siódmą konferencję naukowo-techniczną „Aktualne problemy geodezji inżynierskiej”. Impreza zorganizowana przez Sekcję Geodezji Inżynierskiej Polskiej Akademii Nauk, Wydział Geodezji i Kartografii Politechniki Warszawskiej oraz Sekcję Geodezji Inżynierskiej SGP odbyła się w dniach 31.03-1.04 2005 r. w Warszawie i Białobrzegach. Z zaprezentowanych referatów wynika, że w geodezji inżynierskiej wiele się dzieje. Na uczelniach cały czas udoskonalane są techniki pomiarowe i sposoby opracowywania danych. Poruszone tematy wywoływały liczne dyskusje, a uczestnicy chętnie wymieniali się doświadczeniami i planowali współpracę. Konferencji towarzyszyła prezentacja sprzętu geodezyjnego. Szkoda tylko, że uczestnikami spotkań byli przede wszystkim pracownicy nauki, a nie przedstawiciele wykonawstwa geodezyjnego. PJ

KONFERENCJA GEOMAGNETYCZNA

Zmiany wiekowe pola magnetycznego Ziemi bada się w europejskich obserwatoriach magnetycznych od ponad 100 lat. Aby dokładnie poznać rozkład przestrzenny zmian tego pola, wykonuje się też co kilka lat pomiary na sieciach magnetycznych punktów wiekowych. Częstotliwość ich przeprowadzania, zagęszczenie punktów oraz procedury pomiarowe są w poszczególnych krajach różne,

co obniża dokładność danych magnetycznych. W lutym 2003 r. na konferencji w Niemegk pod Poczdami zainicjowano wspólne europejskie pomiary na sieciach magnetycznych. Przedstawiciele 22 krajów zobowiązali się wykonać je na krajowych sieciach w tym samym okresie 2004-05 i według zunifikowanej procedury pomiarowej. Druga konferencja poświęcona tej tematyce

odbyła się w Warszawie w Instytucie Geodezji i Kartografii (7-8 kwietnia 2005 r.). Uczestniczyło w niej 41 naukowców z 22 krajów. Zaprezentowano wyniki i dokładności pomiarów wykonanych w 2004 r., sposoby przeprowadzenia obserwacji, a także metody modelowania zmian pola geomagnetycznego. Omówiono założenia dotyczące mapy zmian w Europie. Przyjęto wniosek o utworzenie w IGiK-u Europejskiego Banku Danych Magnetycznych Zmian Wiekowych oraz o współpracy i koordynacji pomiarów magnetycznych między sąsiadującymi ze sobą państwami. Zaplanowane pomiary zostaną dokończone w roku bieżącym, a następną konferencja odbędzie się za rok w Bukareszcie.

BARTŁOMIEJ KOWALIK

FOT. WOJCIECH MAKA

200 p.n.e.

W Chinach ukazuje się matematyczny poradnik „Jiuzhang suanshu”, w którym przedstawiono rozwiązania 38 zagadnień z zakresu pomiarów i obliczeń geodezyjnych (pola powierzchni

figur, liczba pi, mnożenie i dzielenie ułamków).

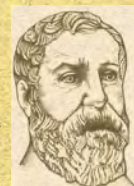

ok. 20 p.n.e.

Powstaje mapa „Orbis terrarum” Marka Wipsanusa Agryppy, ukazująca Azję, Afrykę i Europę, w tym Sarmację.

ok. 60 n.e.

Heron z Aleksandrii w dziele „Dioptrica” przedstawia instrumenty miernicze i pomiary odległości. W dziele „Metrica” podaje wzory na ob-

liczanie pól i objętości (wzór na pole powierzchni trójkąta) wraz z dowodem.

ok. 250 p.n.e.

Eratostenes z Cyreny (ok. 275-194) jako pierwszy obliczył obwód Ziemi, wykorzystując do tego różnicę między długością cienia rzucanego w południe w dniu przesilenia letniego w miastach Syena i Aleksandria w Egipcie. Pomylił się o 20%.

$$S = \sqrt{P(P-a)(P-b)(P-c)}$$

$$P = \frac{a+b+c}{2}$$